

3. og 4. Stk., hvorved der navnlig indføres den Forandring, at *Afgørelsen af, om de omhandlede kroniske syge m. fl. kan optages i Invalidforsikringen, henlægges til Direktøren for Sygekassevæsenet.* Med Hensyn hertil bemærkes nærmere følgende: Efter den gældende Lov skal Ansøgningen om Optagelse i Invalidforsikringen indgives til Kassens Bestyrelse paa et særligt Skema, og paa Grundlag af de saaledes foreliggende Oplysninger skal derefter saavel Sygekassens Læge som Bestyrelsen skønne over, hvorvidt Ansøgerens Erhvervsevne „utvivlsomt og vedvarende er saaledes forringet, at han maa anses for ude af Stand til at paatage sig lønnet Arbejde af Betydning for andre eller ved selvstændig Erhvervsvirksomhed at bidrage ikke uvæsentligt til sit Underhold“.

Dette Skøn af Bestyrelse og Læge er det retslig afgørende for Optagelse eller Ikke-Optagelse i Invalidforsikringen, thi saafremt *baade* Bestyrelsen og Lægen besvarer det stillede Spørgsmaal benægtende, kan den paagældende ikke indtræde i Invalidforsikringen; i alle andre Tilfælde er han derimod, hvis han optages i Sygekassen, samtidig berettiget og forpligtiget til at være invalideforsikret.

Bortset fra Indtækningsbestemmelsen i § 1, 4. Stk., i Loven af 1924 kan denne Afgørelse af Bestyrelse og Læge kun omstødes efter Paragraffens næstsidste Stk., der gaar ud paa, at forsaavidt en Person indgiver Begæring om Invaliderente inden 3 Aar efter sin Optagelse i Sygekasse, og Invalidforsikringsretten efter sin Undersøgelse af Sagen kommer til det Resultat, at den paagældende allerede ved Optagelsen i Sygekassen var og blivende maa antages at ville være uden Erhvervsevne af praktisk Betydning, vil Sagen være at afvise af Retten.

Det har imidlertid vist sig, at de fornævnte inviklede Optagelsesregler har været saa vanskelige at forstaa og at anvende saavel for Sygekassernes Bestyrelser som for Lægerne, at hele den dermed indførte Ordning i Virkeligheden mange Steder maa siges at være brudt sammen. Dette viser sig ved, at Sygekasserne i flere Hundrede Tilfælde aarligt — i Stedet for at afgive de for Optagelse eller Ikke-Optagelse i Invalidforsikringen fornødne retsstiftende Erklæringer — uden videre indsender Sagerne til Sygekasseinspektoratet eller Invalidforsikringsfonden med Anmodning om, at disse Myndigheder vil afgøre Spørgsmaalet, hvad ingen af de nævnte sociale Styrelser imidlertid efter Loven har nogen

Ret til. Følgen af de nuværende Regler er endvidere bleven den, at man, naar man kun har at bygge paa Kassernes og Lægernes Erklæringer, ikke har opnaaet at hindre Adgangen til Invalidforsikringen for Personer, der allerede ved Indtrædelsen i Sygekassen var endog betydeligt under Invaliditetsgrænsen, f. Eks. adskillige aandssvage, sindssyge m. fl.

En af Grundene til, at den i 1924 indførte Ordning har virket saa uheldigt, er vel desforuden, at Sygekasserne og Lægerne i de foreliggende Tilfælde har savnet den højst fornødne *almindelige Vejledning* fra Centralstyrelsen med Hensyn til Anvendelsen af den særlige Grænse for Indtrædelsen i Invalidforsikringen. Som omtalt er det efter de nuværende Regler nemlig ikke tilladt Sygekassernes almindelige Tilsynsmyndigheder, Sygekasseinspektoratet og Invalidforsikringsfonden, at udtale sig om, hvorledes disse Regler bør anvendes i de enkelte Tilfælde. Der har heller ikke ved Henvendelse til Invalidforsikringsretten kunnet opnaas Oplysning herom, idet Retten — forstaaeligt nok — ikke ved Forhaandsudtalelser ønsker at binde sig i Sager, som maaske senere vil komme til at foreligge til Behandling for denne i Medfør af § 1, næstsidste Stykke, i Loven af 1924.

Endvidere kan der i denne Sammenhæng henvises til, at det ligeledes maa anses for mindre rimeligt, at Indtrædelse i Invalidforsikringen skal ske, naar blot enten Lægen eller Sygekassens Bestyrelse udtaler sig derfor, medens det vilde have været en noget større Modvægt mod Misforstaaelse af Reglerne, saafremt det krævedes, at Lægen og Bestyrelsen *skulde være enige*, for at Ansøgeren kan indtræde i Forsikringen.

Man skal yderligere pege paa, at Formuleringen af den Udtalelse, der skal afgives af Lægen og Sygekassens Bestyrelse, er uheldigt affattet. Der kræves, at de skal udtale sig om, hvorvidt Ansøgerens Erhvervsevne „*utvivlsomt og vedvarende*“ er saaledes forringet o. s. v. (se ovenfor). En saadan Udtalelse kvier de paagældende sig naturligvis i høj Grad ved at afgive og den synes da ogsaa egentlig ret ulogisk. Det, det kommer an paa, og som i Almindelighed ogsaa er det eneste, man med Rimelighed kan forlange, at Lægerne og Sygekasserne skal udtale sig om, er, om Ansøgerens Erhvervsevne „er eller indenfor en nærmere Fremtid maa antages at ville blive“ saaledes forringet o. s. v. (se ovenfor), jfr. ogsaa den tilsvarende For-